

D N 6 23 mei '90

Léon Ost bij een van zijn kunstwerken / foto Wim Van Goethem

In het jaar van de Geit

Léon Ost: slepersloods, fanatiek zeiler, ex-worstelaar en vooral maritiem schilder

PHILIPPE TRUYTS

ANTWERPEN — «Al gaven ze me tonnen geld, ik zou nooit abstract willen schilderen. Ik heb een goete job aan de stad en dat geeft me de vrijheid te schilderen wat ik wil. Als ik vaar, heb ik altijd een schetsboek bij me. Dan komt de inspiratie vanzelf. Neem nu het moment dat de Main Ore de Berendrechtsluis binnenvoer. Op tien minuten had ik een schets op papier.»

Aan het woord is Léon Ost (51), sleepbootkapitein, erfelijk *belast* om het zegat te kiezen en bij nautische gratie *maritiem schilder*. Vader was actief als palingvisser en zijn twee broers kozen ook voor een maritieme carrière. Bij het nuttigen van een smakelijke pizza werpen we een snelle blik op het curriculum vitae van de man die de Wilrijkse Geitenstoet van 16 september geeft. Léon heeft immers twee etsen van het Geitendorp gemaakt, een welgekomen sponsoring voor het evenement.

Je bent geboren in het Schipperskwartier en ging op je veertiende werken als rekla-

meschilder omdat je ouders geen verdere studies konden betalen. Tussendoor heb je je bekwaamd in worstelen. Ik voel zo aan dat hier een boeiend levensverhaal inzit?

Léon: «Tja, ik ben de natuur dankbaar dat ik mijn twee passies heb kunnen verenigen in de kunst. De haven en de zee, dat is iets onuitputtelijks. Ik kan het gewoon niet laten die bijzondere sfeer op het doek over te brengen. Al in de lagere school vroeg een onderwijzer me of hij een aquarelletje dat ik als examenwerk had afgeleverd, mocht bijhouden. In 1953, toen ik 14 jaar oud was, ging ik les volgen aan de academie. Maar na enkele maanden moest ik stoppen. Mijn ouders konden de studies niet meer betalen. Ik maakte van de nood een deugd, werd reklaamschilder en bestoot avondschool te doen aan de academie. Daar kreeg ik o.m. les van Jules Van Ael en de onlangs overleden Remy Cornelissen. Ook die periode werd vroegtijdig afgesloten wanneer ik in 1957 als lichtmatroos ging werken bij de Unie van Reddings- en Sleepdiensten (URS). Maar ik nam de artistieke draad weer op vanaf '61 nadat ik een contract bij de stad had versterd.»

Léon stortte zich met overgave op zijn avondschool. Eerst zes jaar in Antwerpen, nadien nog tien jaar op de Wilrijkse academie.

„ Op de Academie zijn ze ziende blind voor marine-schilders „

En die laatste band heeft hij nu weer inniger aangehaald, door zijn werk voor de Geitenstoet. **Je groeide getelddelijk naar het marineschilderen toe. Zeldzame discipline?**

Léon Ost: «Op de Academie is men wat dat betreft een beetje ziende blind. Daar hebben ze van marineschilderen nog nooit gehoord. Te realistisch allicht. En dat is jammer, want zo puur romantisch en realistisch is mijn werk nu ook weer niet. Men doet wat laagschattend over de discipline. Nochtans hebben we toch bekende namen gehad als Mesdagh of Artan.»

We bekijken even de catalogus van Léon Ost. We ontdek-

ken o.m. een selectie voor de wedstrijd Eugène Van Marcke. Zijn werk is doorweven met surrealistische en zelfs magisch-realistische elementen. Zo laat hij een kompas rondzweven als satelliet rond de aarde. Erg mooi is een schilderij waarin hij de mythologische figuur van Charon, de veerman die de doden over de Styx-rivier naar de onderwereld leidt, het gezicht aanmeest van Jacques Cousteau. Het werk is volgestopt met symbolen van een maatschappij die het milieu om zeep helpt. Op de achtergrond staat het silhouet van New York. De figuren symboliseren alle lagen van de bevolking. In de dood is iedereen gelijk.

Geitenstoet

Op 16 september leeft Wilrijk één dag in de ban van de Geitenstoet. Léon Ost leverde twee etsen af: eenetje laat de binnenkant zien van het raadshuis, het andere toont de Bist. Een nogal fantastisch geheel. De achtergrond is authentiek Wilrijks, met het kasteel Ieperman en het districtshuis. Op de Bist lopen kermisvierende, fietsende en schilderende geitefiguren in elkaar over. Van het werk zijn er 50 genummerde etsen te koop.

«Ik vrees dat het mijn laatste grote ets is, want er kruipt zo veel tijd in. Ik beloof wel Wilrijk als landschap te schilderen, overgoten met de sfeer van de vele vijvers en kastelen. Maar dergelijk werk reserveer ik voor een retrospectieve van de Geitenstoet.»

Léon Ost heeft nog een prieurte in petto. Voor de zogenaamde «waaivagen» van de Geitenstoet inspireerde hij zich op bekende Antwerpenaars. **Vertel eens over het worstelen?**

«Mijn vader was worstelaar bij Fulton, een club die onder leiding stond van Jef Mewis. Eén van mijn broers bracht het zelfs tot kampioen van België. Ik deed het bescheidener. Maar het was een ideale sport om het was een ideale sport om karakter te kweken. Dat kan je op zee goed gebruiken.»

Reken maar. Als lid van de Blantenbergse zelfvereniging Neptunus gaat hij binnenkort opnieuw regelmatig de strijd aanbinden met de wind en de golven. «Je moet maar eens afspreken. Dan neem ik je mee voor een zeiltocht. Moet je doen. Vooral de doop is interessant.»

Ik zie me daar al staan met knikkende knieën...